

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਲਵਲੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੂ ਸਮਝ ਬਿੰਦੂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗੁਪਤ ਹੱਡੀ ਮਿਹਨਤ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਦੇ ਬਗੈਰ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਜੱਦ ਗੁਪਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਲਵਲੀ ਬਣ ਸਕੋਗੇ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸਿਵਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਗੌਡ ਫਾਦਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੌਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ) ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਫਿਰ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜੇ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ, ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਤਾਂ ਗੌਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਲੈਕਿਕ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਮ, ਮਾਫੀ ਮੰਗਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ, ਇਹ ਡਿਫਿਕਲਟ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਇਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਡਿਫਿਕਲਟ ਤੋਂ ਡਿਫਿਕਲਟ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਾਇੰਸ ਆਦਿ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੂਨ ਤੱਕ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਤੁੱਛ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਨ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਡਿਫਿਕਲਟ ਸਬਜੈਕਟ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਰੀਰ ਲੈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸਿਵਾਏ ਬਾਕੀ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦਵੰਸ਼ੀ...ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਵੀ ਸਟਾਰ ਅਤਿ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਆਕੇ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਲਬਾਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਭਾਰਤ ਹੈਵਿਨ ਅਤੇ ਹੇਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ - ਇਸ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਤੱਤਪਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੇਖੇ ਕਿੰਨੇ ਲਵਲੀ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਵੇਖੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ। ਆਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਮਲੇਛ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਵੱਛ ਹੋ। ਜੱਦ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ

ਹਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਯੋਗ ਦਾ ਚਾਰਟ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੁਸਕਿਲ ਕੋਈ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ ਗਿਆਨ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਇਰਨ ਏਜ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਘੱਟ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਅੱਛਾ - ਅੱਛਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕਿੰਨੀ ਕੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋਹਣੇ ਤੋਂ ਸ਼ਿਆਮ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੁੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ? ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਜਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ? ਸਜਾ ਨਾ ਖਾਣ ਦਾ ਉਪਾਏ ਹੈ - ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਯੋਗ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਸਮਝ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹੋ, ਸਿਰਫ ਪੰਡਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਹੈ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਟਾਰ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸਟਾਰ ਸਮਝੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਇੱਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੱਖਾਂ ਪਰਜਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਪਰ ਜੱਦ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਬੜਾ ਡਿਫਿਕਲਟ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਬੈਠਣਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤੂਫਾਨ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਗੇ। ਕੋਈ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਵੀ ਇਕਰਸ ਹੋ ਬੈਠੇ, ਬਹੁਤ ਮੁਸਕਿਲ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਜਾਨਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੁਸਕਿਲ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਨਿਰੋਗੀ ਕਾਇਆ, ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਿਰਫ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਦਾਨਾ ਬਣਨਗੇ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਢਿਲੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਵੀ ਮੁਸਕਿਲ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਡੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸਿੱਧ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਆਤਮਾ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਅਵਸਥਾ ਡਗਮਗਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਤਾਂ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ ਬਣ ਸਕਣ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਅਸੀਂ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਆ ਜਾਣਗੇ, ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ। ਯੋਗੀ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗੀ ਯੋਗ ਨਾਲ। ਯੋਗਬਲ ਵਾਲੇ ਹੀ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਡੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਬੱਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਬੜੀ ਮੁਸਕਿਲ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੱਡੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਯੁਗ ਆਦਿ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਜੱਦ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਮੁਕਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ.. ਦੀ ਬਾਕੀ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜੇਮਯ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਫਿਰ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਇੱਕ ਹੋਏ ਨਾ। ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਦਾ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤਾਂ ਦੇਨੇਂ ਇੱਕ ਹੋਏ ਨਾ। ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਭ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਪਵੇ, ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਨਾਲੇਜ ਗੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਕੇ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਿਕਰ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਰੋਣ ਤੋਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆ ਜਾਵੇ। ਖੁਦ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਬਜੁਰਗ ਲੋਕ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਰੋਣ

ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਿਸ ਥੋੜੀ ਆਵੇਗਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਗਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਥੋੜੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਲਿਆਣ ਥੋੜੀ ਹੋਇਆ। ਆਤਮਾ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਕੀ ਹਿਸਟੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਜਾਨਣਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਤਤਪਰ ਰਹਿਣ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਸਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਪਾਰੂ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਬਾਪ ਦਾ ਰੂਪ ਛੋਟਾ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਹ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਸਰਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਚਿੰਤਨ ਜਦੋਂ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਣ। ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾ ਆਕੇ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿਲ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸਥੂਲ ਆਰਗਨਸ ਹਨ। ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ ਇਹ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਆਤਮਾ, ਪਾਰੂ ਕਿੰਨਾ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕੁਦਰਤ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਮਿਟਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਛੋਟਾ ਸਟਾਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮਿਹਨਤ ਇਹ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਉਪਾਏ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਖੇਡਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ ਤਾਂ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਖੇਡਣ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹੁਨਰ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਰਤਬਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਖੇਡ ਕੁੱਦ ਤੋਂ ਮਰਤਬਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਖੇਡ ਆਦਿ ਦੀ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭੇਗ ਆਦਿ ਲਗਾਉਣਾ ਵੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਏ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਧਰਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਉਪਾਏ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝ ਬਿੰਦੂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ।
2. ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਆ ਮਿੱਠੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਇਕਰਸ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਜੋ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਆਸਨ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਭਵ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗਯੁਕਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਆਸਣ ਤੇ ਸਦਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹੋ ਪਰ ਕਮਲ ਆਸਨ ਤੇ ਉਹ ਹੀ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲਾਇਟ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਮਤਲਬ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝ, ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਬੋਝ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦਾ ਬੋਝ, ਲੈਕਿਕ ਸਬੰਧੀਆਂ ਦੀ ਮੱਮਤਾ ਦਾ ਬੋਝ - ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਬੋਝ ਖਤਮ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਕਮਲ ਆਸਨ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਅਸੱਤਤਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਇਹ ਅਵਿਅਕਤ ਇਸ਼ਾਰੇ :- ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮਧੁਰਤਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

ਕਿਸੇਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸਰਲ, ਮਧੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਕਾਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਉਵੇਂ ਹੂਬਹੂ ਉਹ ਹੀ ਗੁਣ, ਉਹ ਹੀ ਕਰਤਵ, ਉਹੀ ਬੋਲ, ਉਹ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਦੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਲਗਦੇ ਹਨ।